

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Kladně rozhodl samosoudkyní Mgr. Petrou Novákovou ve věci

žalobkyně: **F [redacted] B [redacted] p.l.c., registrační číslo [redacted]**
sídlem ST Business Centre, The Strand 120, 1027 Gzira, Maltská republika
zastoupená advokátem JUDr. Pavlem Dejlem, Ph. D., LL.M.
sídlem Jungmannova 745/24, 110 00 Praha 1

za účasti další účastnice řízení před finančním arbitrem: **Petra S [redacted]**, narozená [redacted],
trvale bytem [redacted], [redacted]

o nahrazení rozhodnutí finančního arbitra o námitkách ze dne 21. 1. 2020, č.j. FA/SR/SU/829/2018-52 a jemu předcházejícího nálezu finančního arbitra ze dne 8. 8. 2019, č.j. FA/SR/SU/829/2018-46

takto:

- I. Zamítá se žaloba, aby soud nahradil rozhodnutí finančního arbitra o námitkách ze dne 21. 1. 2020 č. j. FA/SR/SU/829/2018-52 a jemu předcházejícího nálezu finančního arbitra ze dne 8. 8. 2019, č. j. FA/SR/SU/829/2018-46, tak, že návrh další účastnice řízení, aby bylo určeno, že smlouva o revolvingovém úvěru ze dne 8. 9. 2017 uzavřená mezi žalobkyní a účastnicí řízení je neplatná a aby byla žalobkyni uložena povinnost zaplatit sankci ve výši 15 000 Kč, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se domáhala vydání rozsudku, kterým by soud v řízení vedeném podle části V. zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o.s.ř.“) nově rozhodl ve věci návrhu další účastnice řízení před finančním arbitrem o určení neplatnosti smlouvy o

revolvingovém úvěru uzavřené dne 8. 9. 2017 mezi žalobkyní jako institucí a další účastníci řízení jako spotřebitelem a úvěrovanou. Finanční arbitr v napadených rozhodnutích vyhověl návrhu další účastnice s odůvodněním, že žalobkyně před uzavřením smlouvy o spotřebitelském úvěru řádně neposoudila úvěruschopnost další účastnice. Žalobkyně navrhla, aby soud nahradil shora ve výroku uvedené rozhodnutí finančního arbitra o námitkách jako i jemu předcházející rozhodnutí finančního arbitra tak, že se návrh další účastnice řízení na určení neplatnosti smlouvy o revolvingovém úvěru a dále o uložení povinnosti žalobkyni zaplatit sankci ve výši 15 000 Kč, zamítá. Dle žalobkyně rozhodnutí finančního arbitra jako i jeho rozhodnutí o námitkách proti prvotnímu rozhodnutí spočívá nejenom na neúplně a nedostatečně prokázaném skutkovém stavu věci, když finanční arbitr neprovedl navržený důkaz čestným prohlášením zaměstnankyně žalobkyně, prokazujícím standartní postupy šetření úvěruschopnosti klientů, ale i na nesprávném právním zhodnocení skutkového stavu věci. Předně, žalobkyně dostala své zákonné povinnosti a úvěruschopnost další účastnice (dále také „klient“, nebo „spotřebitel“) v souladu se zákonnou povinností před uzavřením smlouvy o revolvingovém úvěru dne 8. 9. 2017 řádně posuzovala tak, jak jí zákon ukládá primárně na základě informací získaných od další účastnice o jejím příjmu a výdajích, kdy tato jí sdělila, že má pravidelný příjem ve výši 10 000 Kč, další příjem ve výši 13 000 Kč a výdaje ve výši 2 000 Kč měsíčně, dále žalobkyně vyhledávala ve veřejně přístupných rejstřících (bankovní registr klientských informací (NRKI), insolvenční rejstřík, centrální evidence exekucí (CEE), registr OMEGA solus, systém inkasní agentury Intru), lustrace další účastnice byla negativní. Na základě těchto zdrojů zjistila, že další účastnice má dostatečné příjmy ke splácení úvěru a není nikde vedena jako dlužník, informace získané od další účastnice a z registrů byly vzhledem k výši úvěru dostatečné. Oproti tomu finanční arbitr ve svém rozhodnutí přiměřenost šetření vzhledem k výši úvěru s maximálním úvěrovým limitem 35 000 Kč nezohlednil, nezaobíral se ani v rozporu se svou ustálenou praxí a principem legitimního očekávání účastníka materiálním přezkumem splnění povinnosti žalobkyně, tj. zda skutečně postup žalobkyně vedl ke stavu, že byl další účastnici poskytnut úvěr, který nebyla schopna splácet. Ostatně tuto skutečnost další účastnice ani v návrhu na zahájení řízení před finančním arbitrem netvrdila. Arbitr nezohlednil ani skutečnost, že další účastnice z úvěru čerpala pouze částku ve výši 11 596 Kč a ke dni vydání rozhodnutí o námitkách splatila žalobkyni pouze částku ve výši 3 107, 50 Kč. Žalobkyně zdůraznila, že především sám spotřebitel, tedy další účastnice řízení má nejenom s ohledem na znění smlouvy a předmluvní informace, ale také s ohledem na obecně závazné právní předpisy, včetně občanského zákoníku a trestního zákoníku, povinnost pravdivě informovat svého smluvního partnera o svých příjmech a výdajích. Formálním přístupem finančního arbitra je nastolen právní stav, kdy další účastnice těží ze svého nepoctivého jednání, v rozporu se shora zmíněnými obecnými principy. Právní názor finančního arbitra, že žalobkyně měla povinnost ověřit pravdivost údajů získaných od další účastnice, přitom nemá oporu v zákoně. Samotný zákon o spotřebitelském úvěru ukládá žalobkyni povinnosti posuzovat úvěruschopnost spotřebitele na základě nezbytných, spolehlivých, dostatečných a přiměřených informací získaných od spotřebitele. Teprve v případě, že je to nezbytné, také z databáze umožňující posouzení úvěruschopnosti spotřebitele nebo i z jiných zdrojů. Žalobkyně zdůrazňuje, že zde uvedená povinnost nemůže být interpretována osamoceně, ale musí být vykládána systematicky také ve spojitosti s dalšími ustanoveními právního řádu a zejména i zákona o spotřebitelském úvěru. Přitom ustanovení § 84 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru opravňuje poskytovatele úvěru k tomu, aby žádal po spotřebiteli pouze přiměřené a nezbytné informace. Jestliže by tuto svou povinnost porušil, dopustil by se přestupku s veřejnoprávní sankcí. Příslušná ustanovení zákona o spotřebitelském úvěru nutno také systematicky vykládat ve spojitosti s úpravou o ochraně osobních údajů, jmenovitě nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016-679 ze dne 27.4.2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů) dále též „nařízení GDPR“, které ještě více zpřísňuje možnost získávat a dále nakládat s osobními údaji spotřebitele a taktéž stanoví širší sankce při porušení těchto

povinností. Nařízení GDPR bylo přijato a nabylo účinnosti až po přijetí zákona č. 145/2010 Sb., o spotřebitelském úvěru (dále jen „zsuz“), jako i po rozhodnutí Soudního dvora EU ve věci Consumer Finance (C-449/13) a s ohledem na jeho úpravu již nutno pohlížet na předchozí judikaturu soudů, včetně rozhodnutí ve věci Consumer Finance jako na obsolentní, neaplikovatelné za nové právní úpravy zákona č. 257/2016 Sb. a právního řádu po přijetí nařízení GDPR. Dle žalobkyně nelze judikaturu interpretující ustanovení § 9 zsuz vztáhnout také na novou právní úpravu § 86 zákona č. 257/2016 Sb., o spotřebitelském úvěru, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zsuz“), neboť obě právní úpravy posuzování úvěruschopnosti poskytovatelem úvěru se významně liší. Dle předcházející právní úpravy § 9 odst. 1 zsuz nebylo poskytovateli uloženo vyžadovat od spotřebitele výlučně přiměřené a nezbytné informace, tak jako za stávající právní úpravy, která jak shora uvedeno v porušení této povinnosti shledává deliktivní jednání. Doposud tedy jediným relevantním rozhodnutím soudu interpretujícím povinnost poskytovatele dle § 86 odst. 1 zsuz je rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 20.3.2019 sp. zn. 4 Tdo 238/2019, v němž Nejvyšší soud dospívá k závěru, že povinností poskytovatele úvěru je posoudit úvěruschopnost, tj. schopnost splácet sjednané pravidelné splátky na základě porovnání příjmů a výdajů spotřebitele a způsobu plnění dosavadních dluhů ..., když ovšem mohou vycházet z informací žadatelů, což zákon dokonce výslovně připouští, také mohou nahlédnout do databází... Při získávání relevantních informací za účelem posouzení úvěruschopnosti žadatele vycházejí tedy úvěrové společnosti jednak z informací dodaných žadatelem, tak z informací, které získává z jiných dostupných zdrojů při respektování principu přiměřenosti nejvýše v rozsahu nezbytně nutném pro splnění této své povinnosti při maximálním respektování spotřebitelových práv na ochranu jeho osobních údajů. Ustanovení § 86 odst. 2 zákona č. 257/2016 tak výslovně předpokládá, že úvěrové společnosti vycházejí zejména z údajů o příjmu a výdajích žadatelů a informací o úhradě jeho předchozích dluhů, přičemž nelze pominout také výši požadovaného úvěru. Nejvyšší soud dle žalobkyně zdůraznil, že za dostatečné se považují údaje o příjmech a výdajích spotřebitele, ze kterých je věřitel schopný získat objektivní obraz o jeho finanční situaci. Z uvedeného však neplyne povinnost poskytovatele úvěru ověřovat pravdivost informací získaných od spotřebitele. Žalobkyně uzavřela, že žádný právní předpis jí neukládal povinnost provádět systematicky kontrolu pravdivosti informací poskytnutých spotřebitelem a v závislosti na okolnostech každého jednotlivého případu se mohla buď spokojit s informacemi, které byly poskytnuty spotřebitelem, anebo v případě nezbytnosti, tyto informace potvrdit pomocí dalších údajů. Jestliže tedy žalobkyně v rámci procesu posuzovala úvěruschopnost další účastnice primárně z údajů, které další účastnice žalobkyni poskytla, při povinnosti další účastnice uvést žalobkyni pravdivé údaje, za situace, kdy následně žalobkyně lustrovala další účastnici v dostupných registrech s negativním výsledkem, nelze než uzavřít na to, že úvěruschopnost posuzovala řádně, byť jinak než lustrací v registrech pravdivost údajů neověřovala. Postup žalobkyně byl přiměřený a dostatečný i vzhledem k výši úvěru. Ostatně i Ústavní soud ve svém rozhodnutí z 9. 6. 2016 sp. zn. II ÚS 1069/2016 judikoval, že „ochrana, která je spotřebiteli poskytována prostřednictvím povinnosti poskytovatele posoudit před poskytnutím úvěru jeho úvěruschopnost spočívá zejména v tom, že spotřebitel nemusí vždy správně odhadnout možnosti splácení půjčky, k čemuž má naopak věřitel jako profesionál lepší předpoklady“. Účelem posouzení úvěruschopnosti spotřebitele tedy není dle žalobkyně ověření pravdivosti poskytnutých informací, ale zhodnocení informací od klienta profesionálním pohledem z hlediska schopnosti spotřebitele splácet požadovaný úvěr.

2. Další účastnice řízení se v řízení před soudem nevyjádřila.
3. Finanční arbitr ve svém vyjádření setrval na důvodech, pro které bylo jeho rozhodnutím návrhu další účastnice vyhověno. Poukázal také na jeho obecnou povinnost rozhodovat podle práva nezávisle, po posouzení všech podkladů samostatně i vzájemné souvislosti s přihlédnutím k předmětu sporu. Setrval na tom, že v průběhu řízení dostatečně zjistil skutkový stav věci a po jeho právním zhodnocení dospěl k závěru, že žalobkyně s odbornou péčí schopnost další

účastnice splácet spotřebitelský úvěr před uzavřením smlouvy o úvěru neposoudila, neboť nedostatečně hodnotila příjmovou a výdajovou stránku rozpočtu další účastnice. V podrobnostech finanční arbitr odkázal na svá rozhodnutí, na judikaturu, v nich uvedenou, v souladu s ní vyložil ustanovení § 86 zsu v kontextu prokázaného skutkového stavu případu. Nad rámec odůvodnění svých rozhodnutí dále poukázal na závěry rozhodnutí Soudního dvora Evropské Unie ze dne 5. 3. 2020 ve věci C-679/18 OPR Finance s.r.o. proti GK, které správnost jeho právního závěru taktéž podporuje.

4. Podle § 244 odst. 1 zákona č. 99/1963 sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o.s.ř.“) rozhodl-li orgán moci výkonné, orgán zájmové nebo profesní samosprávy, popřípadě smířčí orgán zřízený podle zvláštního právního předpisu (dále jen „správní orgán“) podle zvláštního zákona o sporu nebo jiné právní věci, která vyplývá ze vztahů soukromého práva (§7 odst. 1), a nabylo-li rozhodnutí správního orgánu právní moci, může být tatáž věc projednána na návrh v občanském soudním řízení. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2007 č.j.: 2 Afs 176/2006-96 soudní kontrola rozhodovací činnosti finančního arbitra ve věcech spadajících do jeho působnosti vymezené § 1 odst. 1 zákona č. 229/2002 Sb., o finančním arbitrovi, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o finančním arbitru“, nebo „zákon“ spadá do režimu části páté občanského soudního řádu; rovněž rozhodnutí finančního arbitra o sankci podle § 17a) zákona o finančním arbitrovi je podrobena soudní kontrole v režimu části páté o.s.ř. v rámci soudní kontroly rozhodovací činnosti finančního arbitra ve věcech spadajících do jeho působnosti vymezené v § 1 odst. 1 zákona.
5. Dne 15. 7. 2020 bylo ve věci podle § 101 odst. 3 o.s.ř. jednáno v nepřítomnosti další účastnice, která se k ústnímu jednání i přes řádné předvolání bez omluvy nedostavila.
6. Z nálezu Finančního arbitra č.j. FA-SR/SU/829/2018-46 vydaného finanční arbitry Mgr. Monikou N. [REDACTED] dne 8.8.2019 bylo prokázáno, že tímto nálezem bylo určeno, že smlouva o revolvingovém úvěru, kterou dne 8.9.2017 uzavřeli navrhovatel – další účastnice a instituce – žalobkyně, je neplatná. Dále II. výrokem tohoto nálezu byla žalobkyni uložena povinnost uhradit podle § 17a) zákona o finančním arbitrovi sankci ve výši 15 000 Kč a to do 15. dnů ode dne nabytí právní moci tohoto nálezu na zde uvedený účet finančního arbitra. Z nálezu bylo dále prokázáno, že takto bylo finančním arbitrem rozhodnuto k návrhu další účastnice řízení ze dne 12. 3. 2018, která vznesla námitky neplatnosti smlouvy o revolvingovém úvěru z důvodu porušení povinnosti § 86 zsu, neboť žalobkyně v rámci kontraktačního procesu řádně neposoudila úvěruschopnost další účastnice. Finanční arbitr rozhodl na základě skutkového stavu věci, kdy prokázal, že další účastnice a žalobkyně uzavřely smlouvu o revolvingovém úvěru dne 8. 9. 2017, podle přehledu transakcí další účastnice ze smlouvy o úvěru čerpala dne 8. 9. 2017 částku 10 000 Kč, dne 11. 10. 2017 částku 1 100 Kč a dne 8. 11. 2017 částku 496 Kč, oproti tomu uhradila dne 11.10.2017 částku 1 250 Kč, dne 8.11.2017 částku 1 357, 59 Kč a dne 7.12.2017 částku 500 Kč. Ve věci posouzení úvěruschopnosti finanční arbitr do skutkových zjištění zahrnul důkazy z dokumentu předloženého žalobkyní datovaného 16. 8. 2017, z něhož se podává lustrace dle tvrzení žalobkyně žalované v insolvenčním rejstříku, v centrální evidenci exekucí, registru OMEGA a INTRUM s výsledkem OK, dále vyšel z interního dokumentu žalobkyně, v němž zaznamenala informace sdělené další účastnicí, a to její e-mailovou adresu, číslo občanského průkazu, místo narození, adresu bydliště Březová 969, Unhošť, číslo účtu, zvolený způsob obdržení faktury e-mailem, u položky měsíční příjem sdělenou částku 10 000 Kč, u položky měsíční výdaje částku 2 000 Kč, u položky jiný příjem částku 13 000 Kč s uvedením zdroje -jiný příjem. V dokumentu o prověření v horní části u rodného čísla další účastnice uveden počet nalezených záznamů 0, ve spodní části pocházející z interního systému žalobkyně jsou uvedeny údaje z kontrolního záznamu k účtu další účastnice. Dále údaje o příjmech a výdajích finanční arbitr s kladným výsledkem porovnal se záznamem telefonního hovoru žalobkyně s další účastnicí. Takto prokázaný skutkový stav finanční arbitr posuzoval podle § 86 odst. 1 zsu, který interpretovala nejenom s odkazem na důvodovou zprávu k zákonu, z níž plyne povinnost

žalobkyně posoudit úvěruschopnost další účastnice s odbornou péčí, přičemž smyslem posouzení úvěruschopnosti je poskytnout úvěr spotřebiteli, který s ohledem na své příjmy a výdaje bude disponovat dostatečným příjmem k úhradě splátek úvěru. Z uvedeného účelu úpravy, jako i skutečnosti, že příslušné zákonné ustanovení je legislativní transpozicí v režimu tzv. maximální harmonizace směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/48/ES ze dne 23. 4. 2008 o smlouvách o spotřebitelském úvěru a o zrušení směrnice Rady 87/102/EHS do českého právního řádu, finanční arbitr dovedl, že ustanovení § 86 odst. 1 zsu ukládá žalobkyni při posouzení úvěruschopnosti vycházet nejenom z prostých údajů od spotřebitele, ale z údajů ověřených příslušnými podklady. Přitom podložení informací od spotřebitele doklady není věcí uvážení žalobkyně. Finanční arbitr i s odkazem na judikaturu soudů k ustanovení § 9 zsu dále uzavřel, že věřitel musí získat takové informace o příjmech a výdajích spotřebitele, aby souhrn těchto informací nevzbuzoval pochybnosti o tom, že bude spotřebitel schopen bez obtíží splácet spotřebitelský úvěr a v případě pochybností o správnosti informací získaných od spotřebitele je věřitel povinen tyto informace dále prověřit, a to především doložením potřebných podkladů od spotřebitele, nahlédnutím do dlužnických databází apod. Dále je zákonnou povinností věřitele získané informace vyhodnotit, a v případě nezbytnosti doplnit tak, aby poskytl úvěr jen spotřebiteli, kterému s ohledem na jeho výdaje a příjmy při normálním běhu věcí mohl bez problémů a omezení úvěr splácet. V rozhodovaném případě finanční arbitr uzavřel, že žalobkyně nevyházela z informací od další účastnice, které by byly podloženy, že nebylo na její úvaze, která z informací od další účastnice může pokládat za dostatečnou i bez podložení doklady. Nebylo prokázáno, že by žalobkyně po další účastnici žádala předložení dokladů k tvrzeným příjmům a výdajům, žalobkyně si tedy s odbornou péčí nemohla na základě shromážděných podkladů učinit obraz o finanční situaci další účastnice, nemohla dospět k závěru, že tvrzení další účastnice již není třeba ověřovat, a to především za skutkové situace, kdy další účastnice nevysvětlila svůj další příjem ve výši 13 000 Kč a sama svou příjmovou stránku označila za „blbou“, Dále údaj o měsíčních výdajích ve výši pouze 2 000 Kč měl u žalobkyně minimálně dle finančního arbitra vzbudit větší zájem o posouzení výdajové stránky další účastnice. Taktéž finanční arbitr poukázal na neprůkaznost lustrace další účastnice v registrech tak, jak se podával z interního dokumentu žalobkyně. Finanční arbitr zdůraznil, že údaje získané z veřejně přístupných registrů nejsou postaveny nad podklady předložené spotřebitelem a zaujal právní názor, že lustraci v registrech zsu ukládá v případě pochybností o úvěruschopnosti spotřebitele po shromáždění a zhodnocení podkladů získaných od spotřebitele nebo třetích osob. Finanční arbitr také vyšel při svém rozhodnutí z premisy, že splnění povinnosti žalobkyně bylo nezávislé na povinnosti další účastnice podat žalobkyni pravdivé informace. Také s odkazem na ustavenou praxi finančního arbitra, tak finanční arbitr rozhodl o tom, že smlouva uzavřená mezi žalobkyní a další účastnicí je neplatná, neboť žalobkyně porušila povinnost vyplývající z ustanovení § 86 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru, když neposoudila schopnost navrhovatele splácet úvěr, resp. v rozporu se zákonem uzavřela s navrhovatelem smlouvu o úvěru a následně navrhovateli poskytla na základě této smlouvy spotřebitelský úvěr, aniž by bylo zřejmé, zda navrhovatel bude schopen úvěr splatit. Zároveň podle § 17a zákona o finančním arbitrovi uložil žalobkyni sankci ve výši 15 000 Kč. Z obsahu spisu finančního arbitra bylo prokázáno, že námitky žalobkyně proti nálezu arbitra byly zamítnuty rozhodnutím o námitkách č.j. FA/SR/SU/829/2018-52 ze dne 21.1.2020, finanční arbitr setrval na svých skutkových i právních závěrech.

7. Soud opětovně provedl důkaz listinami předloženými žalobkyní již v řízení před finančním arbitrem, dále dokazování doplnil čestným prohlášením zaměstnankyně žalobkyně o standardizovaném postupu žalobkyně při posuzování úvěruschopnosti klientů při uzavírání spotřebitelských úvěrů.
8. Ze smlouvy o revolvingovém úvěru uzavřené dne 8. 9. 2017 prostřednictvím prostředků u elektronické komunikace bylo zjištěno, že žalobkyně se zavázala poskytnout žalované neúčelový bezhotovostní nezajištěný úvěr z pravidelnými splátkami a s možností opakovaného čerpání

splacení úvěru tzv. revolvingový úvěr s vyšší úvěrového limitu do 35 000 Kč na dobu neurčitou. Za poskytnutí finančních prostředků byl sjednání úrok, kdy úroková sazba je stanovena v sazebníku, ke dni uzavření smlouvy činí 8,5% měsíčně, tedy 102% ročně. Roční procentuální sazba nákladů na úvěr činí 264,42%. Dále při každém čerpání byl sjednání poplatek za čerpání ve výši 12,5% z čerpané částky. Úvěr byl poskytnut na období 1. roku počínaje datem prvního čerpání a konečná splátka vyrovná zůstatek jistiny úroku z úvěru a případných dalších poplatků. Ve smlouvě bylo dále uvedeno, že celková částka splatná klientem bude 96 459,54 Kč. Žalovaná se zavázala hradit úvěr v minimálních splátkách ve výši 12,5% nesplaceného úvěru společně s úrokem z úvěru a poplatkem za čerpání, nebo minimálně částkou 1 000 Kč měsíčně. Pro případ prodlení jí byla sjednána náhrada vynaložení nákladů vzniklých v souvislosti s prodlením ve výši 250 Kč, dále zákonný úrok z prodlení a smluvní pokuta ve výši 0,1% denně z částky, s níž je klient v prodlení. Pro případ, že se klient dostane do prodlení se splacením jedné splátky po dobu delší než 2 měsíce nebo se dostane do prodlení se splacením více než dvou splátek, byla sjednána možnost žalobkyně prohlásit úvěr okamžitě za splatný s účinností ke dni doručení oznámení o okamžité splatnosti úvěru klientovi. Z návrhu na zahájení řízení před Finančním arbitrem ze dne 12. 3. 2018 bylo zjištěno, že další účastnice se domáhala určení neplatnosti smlouvy o úvěru, a to z důvodu porušení povinnosti žalobkyně posoudit před uzavřením smlouvy úvěruschopnost další účastnice a také z důvodu tvrzené zjevné nepřiměřenosti stanovené odměny. Ze standartních informací o spotřebitelském úvěru, které obdržela dle tvrzení žalobkyně další účastnice před uzavřením smlouvy, bylo soudem shledáno, že parametry uzavřeného úvěru byly další účastnici transparentně sděleny. Z karty klienta, tedy údajů, jež další účastnice sdělila žalobkyni před uzavřením smlouvy, soud učinil stejné skutkové závěry jako finanční arbitr, tedy že žalobkyně si od další účastnice vyžádala telefonní číslo, e-mailovou adresu, místo narození, adresu bydliště, dále číslo bankovního účtu, další účastnice jí sdělila měsíční příjem bez bližšího určení zdroje ve výši 10 000 Kč, a 13 000 Kč jako jiný příjem, blíže nespecifikované měsíční výdaje 2 000 Kč. Žádné další informace další účastnicí uvedeny nebyly a nebyly zřejmě ani vyžádány, neboť opak žalobkyně ani netvrdila. Z čestného prohlášení zaměstnankyně žalobkyně Laury Dumitrache pracovně zařazené na pozici vedoucí oddělení zákaznické podpory ve spojení s interním záznamem žalobkyně bylo soudem zjištěno, že kromě zjištění údajů od další účastnice žalobkyně lustrovala v rámci posuzování úvěruschopnosti další účastnici také v insolvenčním rejstříku, v centrálním registru exekucí (dvakrát), v registru inkasní agentury intrum, se závěrem že další účastnice nemá záznam. Není –li veden spotřebitel v žádné z výše uvedených databází, pokládá jej žalobkyně za způsobilého řádně splácet poskytnutý úvěr za předpokladu, že jím uvedené příjmy a výdaje jsou dostatečné pro řádné splácení.

9. Podle § 86 odst. 1. zsu poskytovatel před uzavřením smlouvy o spotřebitelském úvěru nebo změnou závazku z takové smlouvy spočívající ve významném navýšení celkové výše spotřebitelského úvěru posoudí úvěruschopnost spotřebitele na základě nezbytných, spolehlivých, dostatečných a přiměřených informací získaných od spotřebitele, a pokud je to nezbytné, z databáze umožňující posouzení úvěruschopnosti spotřebitele nebo i z jiných zdrojů. Poskytovatel poskytne spotřebitelský úvěr jen tehdy, pokud z výsledku posouzení úvěruschopnosti spotřebitele vyplývá, že nejsou důvodné pochybnosti o schopnosti spotřebitele spotřebitelský úvěr splácet. Podle odst. 2 poskytovatel při posouzení úvěruschopnosti spotřebitele posuzuje zejména schopnost spotřebitele splácet sjednané pravidelné splátky spotřebitelského úvěru, a to na základě porovnání příjmů a výdajů spotřebitele a způsobu plnění dosavadních dluhů. Hodnotu majetku přitom zohledňuje tehdy, jestliže ze smlouvy o spotřebitelském úvěru vyplývá, že spotřebitelský úvěr má být částečně nebo úplně splacen výnosem z prodeje majetku spotřebitele, nikoliv pravidelnými splátkami, nebo jestliže z finanční situace spotřebitele vyplývá, že bude schopen splácet spotřebitelský úvěr bez ohledu na své příjmy. Podle § 87 odst. 1 zsu poskytne-li poskytovatel spotřebiteli spotřebitelský úvěr v rozporu s § 86 odst. 1 větou druhou, je smlouva neplatná. Spotřebitel může uplatnit námitku neplatnosti v tříleté promlčecí lhůtě běžící ode dne uzavření smlouvy. Podle § 75 zsu poskytovatel a

zprostředkovatel je povinen provozovat svou činnost s odbornou péčí. Podle § 2 odst. 1 písm. b) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů, odbornou péčí se rozumí úroveň zvláštních dovedností a péče, kterou lze od podnikatele ve vztahu ke spotřebiteli rozumně očekávat a která odpovídá poctivým obchodním praktikám nebo obecním zásadám dobré víry v oblasti jeho činnosti.

10. Podle § 9 zákona č. 145/2010 Sb., o spotřebitelském úvěru a o změně některých zákonů ve znění pozdějších předpisů, (také „szsu“), účinného do 30.11.2016 věřitel před uzavřením smlouvy, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr, či změnou takové smlouvy spočívající ve významném navýšení celkové výše spotřebitelského úvěru, je povinen s odbornou péčí posoudit schopnost spotřebitele splácet spotřebitelský úvěr, a to na základě dostatečných informací získaných i od spotřebitele, a je-li to nezbytné, nahlédnutím do databází umožňujících posouzení úvěruschopnosti spotřebitele. Věřitel poskytne spotřebitelský úvěr jen tehdy, pokud je posouzení úvěruschopnosti spotřebitele s odbornou péčí zřejmé, že spotřebitel bude schopen spotřebitelský úvěr splácet, jinak je smlouva, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr, neplatná.
11. Podle § 2 zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, ve znění pozdějších předpisů činila částka životního minima jednotlivce měsíčně 3 410 Kč. Podle § 3 písm. a) a b) tohoto zákona poté činila částka životního minima spolužijící nezaopatřené osoby ve věku do 26 let částku 2 450 Kč, částku 2 830 Kč u osoby od 15 let věku, která není nezaopatřeným dítětem a posuzuje se jako druhá nebo další osoba v pořadí domácnosti.
12. Z důvodové zprávy k zákonu č. 145/2010 Sb., jako i z důvodové zprávy k zákonu č. 257/2016 Sb., je zřejmé, že oba zákony jsou transpozicí směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/48/ES ze dne 23. 4. 2008 o smlouvách o spotřebitelském úvěru a o zrušení směrnice Rady 87/102/EHS. Z důvodové zprávy k § 86 zsu se podává (jak ostatně je z ní citováno i v nálezů finančního arbitra), že poskytovatel je povinen posoudit úvěruschopnost spotřebitele s odbornou péčí. Posouzení úvěruschopnosti přitom směřuje ke schopnosti spotřebitele pravidelně sjednaný spotřebitelský úvěr splácet, a to s důrazem na příjmy a výdaje spotřebitele. Při získání relevantních informací za účelem posouzení úvěruschopnosti spotřebitele věřitel vychází především z informací dodaných spotřebitelem a další informace získává při respektování principu přiměřenosti nejvýše v rozsahu nezbytně nutném pro splnění této své povinnosti při maximálním respektování spotřebitelových práv na ochranu jeho osobních údajů. Stanoví se najisto, že věřitel smí poskytnout spotřebiteli spotřebitelský úvěr jen tehdy, pokud z výsledku posouzení úvěruschopnosti vyplývá, že nejsou důvodné pochybnosti o schopnosti spotřebitele spotřebitelský úvěr splácet. Jedná se o posílení principu zodpovědného úvěrování a posílení ochrany spotřebitele před praktikami vyskytujícími se na úvěrovém trhu, kdy jsou úvěry poskytovány nikoli s cílem jejich splacení, nýbrž s cílem dosáhnout zisku realizací zajištění poskytnutého spotřebitelem...
13. Podle rozsudku Nejvyššího soudu České republiky z 25. 7. 2018 sp. zn. 33 Cdo 2178/2018 odborná péče věřitele při posouzení platební schopnosti spotřebitele vyžaduje, aby věřitel při posouzení schopnosti spotřebitele splácet spotřebitelský úvěr nevyšel pouze z objektivně nedoloženého osobního prohlášení dlužníka o jeho osobních, výdělkových a majetkových poměrech, na tom nic nemění, že dlužník není evidován v databázi dlužníků. Dle Nejvyššího soudu již gramatickým a logickým výkladem § 9 odst. 1. zákona o spotřebitelském úvěru lze dovodit, že dostatečnými nejsou míněny informace získané toliko od spotřebitele. Odborná péče předpokládá údaje, které dlužník věřiteli uvedl ověřit, resp. objektivně podložit minimálně potvrzením zaměstnavatele dlužníka. Nepochybně klíčová je i povinnost věřitele využívat veřejně dostupné informace, jakými jsou např. státem publikované údaje o životním a existenčním minimu podle zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, a o průměrných výdajích obyvatelstva a tyto porovnávat se známými nebo od spotřebitele zjištěnými (ne pouze tvrzenými) informacemi o jeho příjmech a výdajích. To ostatně dle Nejvyššího soudu ve svém rozhodnutí dovodil také Nejvyšší Správní soud v rozhodnutí sp. zn. 1 As 30/2015 ze dne

1.4.2015. V nálezu Ústavního soudu České republiky sp. zn. III. US 4129/18 ze dne 26.2.2019 se Ústavní soud taktéž zabýval splněním povinnosti posoudit úvěruschopnost spotřebitele dané ustanovením § 9 odst. 1. zákona č. 145/2010 a obiter dictum mimo jiné uvedl, že stávající účinná právní úprava zakotvená v § 86 zákona č. 257/2006 Sb., o spotřebitelském úvěru, ve znění pozdějších předpisů, je obsahově obdobná předchozí právní úpravě, tedy pro účely tohoto výkladu lze vycházet z toho, že se právní úprava nezměnila. I v tomto nálezu Ústavní soud vyšel z prejudikatury Soudního dvora EU, a to jmenovitě rozsudku ze dne 18.12.2014 ve věci C-449/13 CA Consumer Finance s.a. versus Ingrid Bakkaus a další v němž vyložil článek 8 směrnice 2008/48/ES, o smlouvách o spotřebitelském úvěru a zrušení směrnice Rady 87/102/EHS a její bod 26 preambule tak, že poskytovatel úvěru má povinnost posoudit úvěruschopnost dlužníka na základě dostatečných informací („na informace podané jen spotřebitelem může poskytovatel úvěru spoléhat jen tehdy, jsou-li dostatečné a podložené doklady“), tím má být podle Soudního dvora zabráněno, aby věřitelé neposkytovali úvěry nezodpovědně. Ústavní soud tak uzavřel, že poskytovatel úvěru, kdy dlužník je v postavení spotřebitele, má jednoznačnou povinnost prověřit spotřebitelovu schopnost plánovaný úvěr splatit.

14. Z rozsudku Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“) Consumer Finance, CE-449/13.se podává, že důkazní břemeno k prokázání tvrzení, že úvěruschopnost byla řádně podnikatelem posuzována, přitom spočívá na poskytovateli.
15. Z rozsudku SDEU ze dne 5.3.2020 ve věci C-679/18 OPR-Finance s.r.o. proti GK se podává, že Soudní dvůr se i po účinnosti nařízení GDPR (přesně nařízení EP a Rady(EU(2016/679 ze dne 27. 4. 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES(obecné nařízení o ochraně osobních údajů), které je účinné od 25. 5. 2018- pozn. soudu přihlásil k aplikovatelnosti svého rozhodnutí ze dne 18.12.2014 CA Consumer Finance, C-449/13 a mimo jiné také zopakoval, že z článku 8 odst. 1 směrnice 208/48 ve spojení s bodem 28 jejího odůvodnění vyplývá, že před uzavřením úvěrové smlouvy je věřitel povinen posoudit úvěruschopnost spotřebitele, přičemž tato povinnost může případně zahrnovat i vyhledávání v příslušných databázích. V tomto ohledu je nutno připomenout, že v souladu s bodem 26 z odůvodnění této směrnice má tato povinnost za cíl, aby věřitel jednal zodpovědně a neposkytoval úvěr spotřebitelům, kteří nejsou úvěruschopní. Tato povinnost navíc tím, že směřuje k ochraně spotřebitele před riziky nadměrného zadlužení a platební neschopnosti přispívá k uskutečnění cíle směrnice 2008/48, kterým je provést v úpravě spotřebitelských úvěrů úplnou a kogentní harmonizaci.
16. Po zhodnocení prokazaného skutkového stavu ve světle účinné právní úpravy dospěl soud k závěru, že žaloba je nedůvodná a nález finančního arbitra ve znění jeho rozhodnutí o námitkách je co do skutkových a právních závěrů správný, soud se s ním ztotožňuje.
17. Jak bylo v řízení prokázáno z interních dokumentů žalobkyně ve spojitosti se zjištěními z čestného prohlášení zaměstnankyně žalobkyně, v návaznosti na smlouvu o revolvingovém úvěru, žalobkyně před poskytnutím revolvingového úvěru ve výši 35 000 Kč s povinností další účastnice při plném vyčerpání úvěru uhradit žalobkyni do roka částku 96 459,54 Kč šetřila úvěruschopnost další účastnice primárně dotazníkovým způsobem, kdy jí další účastnice telefonicky sdělila bez bližšího doplnění svůj pravidelný měsíční příjem ve výši 10 000 Kč, bez dalšího upřesnění další příjem z jiného zdroje ve výši 13 000 Kč, dotazníkovým způsobem byly zjištěny opět bez bližší specifikace pravidelné výdaje další účastnice ve výši 2 000 Kč, žádné doklady k ověření těchto informací si žalobkyně od další účastnice nevyžádala, spokojila se zjištěným rozdílem mezi uvedeným příjmem a výdaji, nad to provedla lustraci další účastnice v insolvenčním rejstříku, rejstříku exekucí, v registru inkasní společnosti vymáhající dluhy z nebankovních úvěrů, nezaplacených telekomunikačních poplatků, pojistného apod., jak je soudu z úřední činnosti známo, kde si ověřila, že další účastnice nemá žádné dluhy po lhůtě

splatnosti. I po takto doplněném dokazování má soud ve shodě s finančním arbitrem za to, že žalobkyně nesplnila povinnost uloženou jí ustanovením § 86 odst. 1 zsu.

18. Jak plyne nejenom z judikatury uváděné v rozhodnutí finančního arbitra, ale i shora v tomto rozsudku citovaných rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, Ústavního soudu a SDEU (vyjma rozhodnutí trestního senátu Nejvyššího soudu, na něž odkazuje žalobkyně), dále z důvodových zpráv szsu a zsu, právní úprava povinnosti poskytovatele úvěru posoudit před poskytnutím spotřebitelského úvěru úvěruschopnost klienta zůstala obsahově zásadně stejná jak za účinnosti § 9 zákona č. 145/2010 Sb., tak i po 1. 12. 2016 za účinnosti § 86 odst. 1, 2 zákona č. 257/2016 Sb., kdy obě právní úpravy, zsu ve svém ustanovení § 86 odst. 1 ve spojení s § 75 zsu ukládají poskytovateli povinnost s *odbornou péčí* posoudit úvěruschopnost spotřebitele, a to prvořadě na základě nezbytných, spolehlivých, dostatečných a přiměřených informací získaných od spotřebitele, a teprve, je-li to nezbytné, z veřejně přístupných, nebo jinak na základě souhlasu klienta zpřístupněných databází; obě právní úpravy jsou transpozicí směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/48/ES ze dne 23. 4. 2008 o smlouvách o spotřebitelském úvěru a o zrušení směrnice Rady 87/102/EHS, přičemž vedení naplněním cíle směrnice vnášejí do soukromoprávního vztahu mezi poskytovatelem úvěru a klientem z řad spotřebitelů v zájmu zodpovědného úvěrování a předcházení nezodpovědného zadlužování obyvatel s významnými negativními dopady do osobní sféry lidí, do stability finančního sektoru, jako i do sféry celospolečenské, pro poskytovatele veřejnoprávní povinnost neposkytnout úvěr klientovi, který by jej nebyl při běžném běhu života s ohledem na své poměry schopen splatit. Povinnost uložená i v ustanovení § 86 zsu je nezávislá na obecné povinnosti osob jednat ve vztazích poctivě a nepoškozovat druhé tak, jak ji zdůraznila žalobkyně, účelem této základní zásady je sporádaná společnost obecně. Žalobkyně se nemůže zprostit splnění své povinnosti řádně posoudit úvěruschopnost další účastnice s odkazem na povinnost další účastnice jednat poctivě. Porušení povinnosti poctivého jednání při uzavírání úvěrových smluv klientem může a dle intenzity konkrétního chráněného zájmu (majetku věřitele) má za následek přestupkovou, popř. trestněprávní odpovědnost klienta, nikoliv zánik, či oslabení povinnosti poskytovatele úvěru dle § 86 zsu.
19. Jestliže žalobkyně brojí proti právnímu názoru finančního arbitra, že její povinností bylo ověřit údaje získané dotazníkovým způsobem od další účastnice i co do jejich pravdivosti poukazem na povinnost další účastnice uvést jen pravdivé údaje o svých příjmech a výdajích a v tomto směru odkázala na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 4 Tdo 238/2019, dle něhož poskytovatelé vycházejí při posouzení úvěruschopnosti z informací od klienta, aniž by z uvedeného rozhodnutí plynul závěr o povinnosti informace ověřovat, tak soud konstatuje, že jmenované rozhodnutí není pro posouzení obsahu povinnosti žalobkyně dle § 86 na rozdíl od shora uváděné judikatury přiléhavé, neboť Nejvyšší soud v předmětném rozhodnutí posuzoval naplnění skutkové podstaty přečinu úvěrového podvodu dle § 211 odst. 1, 4 trestního zákoníku, kterého se obžalovaný dopustil uvedením nepravdivých informací o svých dlužích, aby vylákal poskytnutí úvěru, tedy Nejvyšší soud se pustil do výkladu ustanovení § 86 zsu jen z pozice popisu společenských následků porušení obecné povinnosti poctivého jednání klienta. Oproti tomu rozhodnutí Nejvyššího soudu a Ústavního soudu citovaná např. v bodu 13 tohoto rozsudku výslovně interpretují ustanovení § 9 szsu (jak shora uvedeno s obsahově totožnou úpravou jako § 86 zsu), tedy výkladem v rámci zákona upřesňují povinnost poskytovatele posoudit úvěruschopnost klienta. Soud se proto jejich judikatorních závěrů přidržel i v posuzovaném případě. Taktéž soud vyšel z rozhodnutí SDEU ve věci CA Consumer Finance, C-449/13, neboť na rozdíl od žalobkyně se nedomnívá, že ochrana osobních údajů fyzických osob nastolená nařízením GDPR od konce května 2018 má dopad do povinnosti poskytovatelů úvěru shromažďovat a vyhodnocovat údaje a podklady v nezbytném rozsahu získané od spotřebitelů ve smyslu další limitace možnosti žalobkyně vyžádat si informace o další účastnici nad ustanovení § 86 zsu, když soud má za to, že § 86 zákona o spotřebitelském úvěru je k nařízení GDPR ve vztahu speciality

ke generální úpravě (*lex specialis derogat legi generali*), a proto má aplikační přednost. Neobstojí proto ani argument žalobkyně, že finanční arbitr svým právním názorem nabádá žalobkyni k porušení zákonných ustanovení na ochranu osobních údajů. Ostatně v recentním rozhodnutí SDEU C-679/18 OPR-Finance s.r.o. proti GK ve věci spotřebitelských úvěrů a povinnosti poskytovatelů posoudit úvěruschopnost klienta spotřebitele před uzavřením úvěru se k platnosti závěrů rozhodnutí ve věci Consumer Finance, C-449/13 i po účinnosti nařízení GDPR soudní dvůr přihlásil. V tomto rozhodnutí z března tohoto roku opět zdůraznil princip efektivity při interpretaci právní úpravy, která je přímou transpozicí směrnice unijního práva, tj. i směrnice 2008/48/ES ze dne 23. 4. 2008.

20. Lze tedy uzavřít, že povinností žalobkyně bylo s odbornou péčí nejenom shromáždit údaje od další účastnice o jejích příjmech a výdajích a se zohledněním dopadů smluvně převzaté povinnosti uhradit ve splátkách dluh ze smlouvy na rozpočet další účastnice, kdy smlouvou se další účastnice nezavázala zaplatit jen jistinu ve výši 35 000 Kč, ale dluh ve výši přes 95 000 Kč. Právě ke schopnosti uhradit ve splátkách celkový smlouvou přebíraný dluh musí žalobkyně úvěruschopnost další účastnice v tomto konkrétním případě posuzovat. Protože pro závěr o úvěruschopnosti klienta je rozhodující adekvátní rozdíl mezi příjmy a výdaji, jsou dostatečné informace a podklady od klienta nezbytností. Ověření existence jeho dluhů ve veřejných databázích má význam až druhotný, svou podstatou jde o opětovné ověření pravdivosti informací získaných od klienta, až na extrémní případy, v nichž zpravidla nebude klient úvěruschopný prakticky ani u mikropůjček, nelze z těchto databází jasný obraz o poměrech klienta vyzískat. Povinnost posoudit s odbornou péčí úvěruschopnost klienta, kterou zákon poskytovatelům ukládá, má vést, jak správně žalobkyně podotkla, k naplnění účelu, že v konkrétním případě bude úvěr poskytnut jen spotřebitelům, kteří fakticky při normálním běhu věci předvídatelně v době posouzení úvěruschopnosti budou schopni úvěr bez negativním dopadů a nepřiměřených omezení na svůj rozpočet splatit. Z nastalého následného stavu odpovídajícímu účelu zákona, tedy ze situace, že spotřebitel je schopen úvěr bezproblémově splácet, i bez řádného posouzení úvěruschopnosti poskytovatelem, však nelze zpětně ospravedlnit nesplnění zákonné povinnosti s odbornou péčí posoudit úvěruschopnost klienta před poskytnutím úvěru. Pro závěr, zda smlouva o úvěru je pro porušení povinnosti dle § 86 zsu neplatná dle § 87 odst. 1 zsu, je rozhodující splnění povinnosti dle § 86 odst. 1, nikoli následný vývoj závazkového vztahu, což je výrazem nejenom obecné zásady, že zákon zavazuje, ale vyžaduje to i zásada efektivity právního předpisu, který nepůsobí jen ve vztahu mezi smluvními stranami, když má i generální prevenční přesah právě v zájmu dosažení materiálního účinku předpisu v regulovaném odvětví jako celku. Soud se proto nedomnívá, že pro rozhodnutí ve věci bylo podstatné prokazovat faktickou schopnost další účastnice řízení řádně splácet dluh přejatý sjednanou smlouvou. Ostatně, z přehledu čerpání a plateb bylo prokázáno, že další účastnice byt' nevyčerpala celý úvěrový limit, řádně a včas nesplatila ani jistinu ve výši 8 488,41 Kč.
21. Co se rozumí odbornou péčí lze dovodit nejenom ze shora i v tomto rozsudku citovaných rozhodnutí Nejvyššího soudu, Ústavního soudu a SDEU, ale také přímo z výše citované legální definice § 2 odst. 1 písm. b) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, což lze shrnout jako přístup založený na poctivém obchodním jednání s využitím profesionálních znalostí, který se projeví nejenom v obstarání si nezbytně nutných podkladů od spotřebitele, včetně dokladů k verifikaci dotázaných skutečností, ale i v jejich vyhodnocení, na základě profesionálních znalostí běžných reálných životních nákladů dané země. V posuzovaném případě by profesionální a poctivý přístup žalobkyně při výši smluvního závazku další účastnice vyžadoval od žalobkyně ověření si sdělených informací o příjmu např. výplatními páskami, výpisem z běžného účtu další účastnice za tři měsíce, či potvrzením zaměstnavatele o příjmu, což jsou standardní způsoby, kterými klienti svou příjmovou stránku prokazují, přitom požadavek na jejich doložení rozhodně objektivně nelze pokládat za nepřiměřený zásah do osobnostní sféry klienta. V souzeném případě si však žalobkyně pro posouzení úvěruschopnosti další účastnice vyžádala jen prostou informaci

o výši příjmu a dostalo se jí odpovědi, že další účastnice disponuje příjmem na hranici zákonem garantované minimální mzdy – 10 000 Kč a dalším příjmem bez uvedení původu ve výši 13 000 Kč. Postup odpovídající odborné péči by přitom vyžadoval nejenom upřesnění původu příjmu (ze sociálního zabezpečení, ze zaměstnání z řádného pracovního poměru, z dohod o provedení práce, z pracovní činnosti, ze samostatné výdělečné činnosti + obor podnikání) tak, aby bylo možno zhodnotit stabilitu příjmu po dobu trvání smlouvy, ale, jak shora uvedeno, i vyžádat si doklady k prokázání pravdivosti tvrzení, když profesionál nespolehá jenom na poctivost smluvního partnera, ale v reálném světě financí činí kroky, aby neinvestoval své jmění do ztrátového obchodu, kterým při poctivých úmyslech věřitele poskytnutí a vyplacení úvěru nesolventnímu klientovi beze sporu je. Poznatek o příjmové, popř. majetkové situaci (o níž nebyla při posuzování úvěruschopnosti ani zmínka) další účastnice sám o sobě, bez informace o pravidelných výdajích, o poměrech další účastnice zásadně ničeho o schopnosti a vůli přebíraný dluh splácet nevypovídá, když neméně významná je i výdajová stránka pravidelného rozpočtu další účastnice. Jestliže se žalobkyně v případě výdajů spokojila s tvrzením další účastnice o jejich výdajích ve výši 2 000 Kč měsíčně, kdy tato informace u ní jako profesionála, od něhož třeba vyžadovat obezřetnost s obvyklými náklady na zajištění běžných životních potřeb, popř. alespoň znalost minimálních životních nákladů stanovených na základě statistických zjišťování podle § 2 zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, nevzbudila žádné pochybnosti o jejich věrohodnosti, ač sdělená částka je pod hranicí životního a existenčního minima i osoby žijící ve společné domácnosti s jinými (v době uzavření smlouvy ve výši 2 830 Kč), nelze její přístup označit za profesionální, ba ani za obezřetný u člověka průměrného rozumu se schopností užívat jej s běžnou péčí a opatrností. Při informaci o výdajích ve výši 2 000 Kč měla žalobkyně zpozornět a žádat doplňující podklady k jejich doložení, např. formou čestného prohlášení třetí osoby, že další účastníci fakticky vyživuje, nebo dojít k závěru o neúvěruschopnosti další účastnice. Soud proto uzavírá, že žalobkyně s odbornou péčí neposoudila úvěruschopnosti další účastnice před uzavřením smlouvy o úvěru 8. 9. 2017, a tedy nesplnila povinnost ukládanou § 86 odst. 1 věty druhé zsu, takže k námitce další účastnice vznesené v tříleté promlčecí lhůtě bylo podle § 87 odst. zsu rozhodnuto finančním arbitrem podle práva o neplatnosti uzavřené smlouvy o revolvingovém úvěru. Protože i sankce uložená arbitrem svou výší má oporu v prokázaném skutkovém stavu věci, jako i v ustanovení § 17a) zákona o finančním arbitrovi, rozhodl soud podle § 250i) o.s.ř. rozhodl o zamítnutí žaloby.

22. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 142 odst. 1 o.s.ř. za stavu, kdy další účastníci řízení žádné náklady soudního řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení písemného vyhotovení, a to ke Krajskému soudu v Praze prostřednictvím zdejšího soudu ve dvojím písemném vyhotovení.

Kladno 15. července 2020

Mgr. Petra Nováková
soudkyně